

13. A maradék és küldetése

Az egyetemes egyházakat azok alkotják, akik őszintén hisznek Krisztusban; de az utolsó időkben, az általános hitehagyás idejében maradékot hátrahagyva, hogy megtartsa Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Ez a maradék hirdeti az üdvözlőt az embereknek, a Krisztus által megváltást és Krisztus második eljövételének közelgését. A Jelenések könyve 14. fejezetében a három angyal jelképezi ezt az üzenetet, amely egybeesik a mennyben folyó üdvözlővel, a földön pedig bűnbánatot és megújulást eredményez. Minden hátrahagyó számára a meghívás, hogy személyesen vegyen részt az evangélium világszerte hirdetésében. (Jel 12:17; 14:6-12; 18:1-4; 2Kor 5:10; Ját 3:14; 1Pt 1:16-19; 2Pt 3:10-14; Jel 21:1-14)

A nagy vezírány sárkány ugrásra kész. Ő volt az, aki a mennyei angyalok egyharmadának bukását okozta (Jel 12:3, 7-9). Ha most fel tudja falni a származékos gyermekeket, megnyeri a háborút.

Előtte áll a Napba
Az utazó asszony, akinek a Hold van a lábánál, fején pedig tizenkét csillag alkotta korona. A fiúgyermek azért születik, hogy "ézsavesszővel" legeltessen minden nemzetet.

A sárkány utánaveti magát, de nem tudja megállni a gyermekeket, mert a fiú "ézagadtatott... Istenhez és az Ő királyi székéhez". A földhárdott sárkány az anyjára zúdítja haragját, aki csodálatos módon szarjnyakat kap, és Isten a kálán neki kászott helyre viteti, ott állapítja ideig, időkig és föl időig; három és föl évig vagy 1260 prátai napig (Jel 12:1-6, 13-14).

A bibliai prátciában a tiszta asszony Isten hűges egyházait jelképezi.[1] A házasságtörőnek vagy paráznának bemutatott asszony Isten hitehagyóvá lett egyházait jelképezi (Ezkiel 16; %sa 57:8; Jer 31:4-5; Háseis 1-3; Jel 17:1-5).

A sárkány, ézama rági kágy, aki nevezetik árdrágnak és Sárjinnak", arra vart, hogy felfalhassa a fiúgyermeket, a rágen vart Messiaszt, Jézus Krisztust. Sárjinn a főellenségnek tartott Jézus elleni káldelmében eszkázként használt fel a Rámai Birodalmat. Jézust semmi, még a keresztalál sem tudta eltörteni káldetése végéig, az emberiség megváltásáért.

legyőzte Sátánt. Krisztus ezt mondta keresztre feszítéséről: "Ézra megy végbe az ártatlanok felett, most vették ki a világot fejedelme." (Jn 12:31-32 prot. ford.) A Jelenések könyve leírja a Mennyben hangzó győzelmi éneket. "Ézra lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az Ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyainkfiainak vándorlása levetetett, aki vándorolva vala őket azokkal és nappal a mi Istenünk előtt... Annakokért írtok, egek, és akik lakotok azokban." (Jel 12:10-12) Sátán munkálkodásait korlátok nélkül szorította az, hogy kirekesztett a Mennyből. Sátán nem vándorolhatja tovább Isten népeit a mennyi lánya előtt.

A Mennyben nagy az írást, Ám a Földön figyelni kell az intésre. "Ézra a Föld és a tenger lakosainak; mert leszíllott az írást tihöz, nagy haraggal teljes, Ágy, mint aki tudja, hogy kevés ideje van." (Jel 12:12)

Sátán a földön vette az asszonyt, az egyházat, hogy kitártse a haragját (Jel 12:13). Az egyház sokat szenvedett ugyan, de tártta a támadást. A Föld győren lakott része - a pusztá - adott menedéket Isten hűgeseinek az 1260 prófétai nap vagy 1260 valás alatt (Jel 12:14-16; lásd e könyv 4. fejezetében a 49. oldalt az év-nap elvvel kapcsolatosan).[2]

A pusztai rejtőzködés végén Isten népe előttük Krisztus kéri visszátérésének jeleit írtva. János ezt a hűges csoportot "Ézra maradónak" mondja, amely megőrzi Isten parancsolatait, és néla van "Ézra Krisztus bizonyágtale" (Jel 12:17). Az írást kálán ngyűli ezt a maradéket (Jel 12:17).

Mikor és hol zajlott az írást? Hogyan írt? Mikor kezdett feltűnni a maradék? Mi a káldetése? A Szentírás és a írtnelem íttekintésre egyaránt szakság van ahhoz, hogy választ kapjunk e kérdésekre.

Á

A nagy hitehagyás

A keresztény egyházat először a pogány Római Birodalomban írták, majd a saját sorain belül végbement hitehagyás is írtást vltott ki. Ez a hitehagyás nem jelentett meglepetést, hiszen János, Pál és maga Krisztus is megírtta a bekövetkezést.

János utolsó nagy beszédében figyelmeztette tanítványait az elkövetező csalásra. "Ézra Meglássatok,

hogyan valaki el ne hitessen titeket" - mondta. "Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is." (Mt 24:4, 24) Kévetőinek nagy nyomorúságot kell elszenvedniük, de tőlik (Mt 24:21-22). Az öldöklés végéig a világban nagy jelek bizonyítják, amelyek Krisztus kizeli visszatérésére is előremutatnak (Mt 24:29, 32-33).

Pál szintén

figyelmeztetett: "Az én eltávozásom után jönnek titeket gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok kizál is támadnak farkasok, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják" (ApCsel 20:29-30). Ezek a "farkasok" viszik az egyházat a "szakadás"-ba, azaz a hitehagyásba.

Pál azt mondta, hogy ennek

ahitehagyásnak Krisztus visszatérése előtt meg kell történnie. Annyira bizonyos volt ez, hogy mivel még nem kizetkezett be, biztosan jelezte: Krisztus majd csak később tér vissza. "Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, míg nem bekizetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és feláll be emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentisztelethez tartozik, annyira, hogy maga áll be, mint Isten, az Isten templomába, Isten gyanút mutogatván magát." (2Thessz 2:3-4)

E hitehagyás májr Pál

idejében is hatott, noha még csak korlátozott mértékben. Sőtini volt munkádésnek módszere, "za hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszágnak minden csalárdságával" (2Thessz 2:9-10). Az I. század végé előtt János kijelentette: "Ésok hamis próféták jött ki a világba". "ÉsAz antikrisztus lelke... most a világban van májr." (1Jn 4:1, 3)

Hogyan alakult ki ez a hitehagyás rendszer?

A bűn embernek

hatalomra jutása. "Amint az egyház elhagyta első szeretetét (Jel 2:4), elvesztette tanításainak tisztaságát, az egyéni viselkedés kiváltságait és az egység láthatatlan kizetelét, amit a Szentlélek adott. Az istentisztelethez az egyszerűséget a formalizmus váltotta fel. Egyre inkább a népszerűség és a személyes hatalom döntő tényezővé vált az egyházban. E vezetők mind nagyobb tekintélyt kizeteltek először a helyi gyülekezetben, majd igyekeztek kiterjeszteni fennhatóságukat a szomszédos gyülekezetek felé is."

És végül májr nem a

Szentlélek irányítása alatt vezetők a helyi gyülekezeteket - ezt a rendszert felváltotta a pártok egyszemélyi vezetéseinek egyházi kizetelése, mert minden egyháztag személyesen neki volt alárendelve, és egyedül rajta keresztül volt lehetséges az átváltozás. Ennek foga a vezetőség az egyházban uralkodás, nem

felszabadult az ariánus osztrigátok határsa alá, akik korlátozták a katolikus egyház fejlődését. Attól kezdve a pápák lehettek azokkal a cészár-ekkel, amelyekkel a Kr. u. 533-ban kelt justinianusi rendelet felruházta a "Szent szék" fennhatóságát. Így kezdődött el az 1260-ig tartó "Időszak", amint azt a bibliai prófécia megjövendölte (Dán 7:25; Jel 12:6, 14; 13:5-7).

Tragikus módon, az egyház

az állami segédlettel igyekezett minden keresztényre rákényszeríteni rendeleteit és tanításait. Sokan megtagadták hitüket az "Időszak"tól való félelem miatt, azokat pedig, akik hűségesen kitartottak a szent-római tanítások mellett, kegyetlenül "Időszak"ok. A keresztény világ csatárrá vált. Sokakat bebörtönöztek vagy kivégeztek Isten nevében! Az 1260-ig tartó "Időszak" idején a hűséges hívők milliárdok rettenetes szenvedéseket okoztak, sokaknak az életükkel kellett fizetni azért, mert hűek maradtak Krisztushoz.[8]

A kiontott vér minden cseppje

foltot ejtett Isten és Jézus Krisztus nevében. A kereszténység "gyökere" semmi nem érintett annyit, mint ez a kegyetlen "Időszak". Az egyháznak ezek a tettei retentő módon eltorzított képet festettek Isten jelleméről, ami a purgatóriumról és az "Időszak" kárhozatról szóló tanításokkal egyetemben sokakat arra késztetett, hogy elvessék a kereszténységet.

Már jóval a reformáció

előtt tiltakozó hangok hallatszottak a katolikus egyházon belül az ellenfelek kénytelen legyilkolása, a göggyel nyilatkozatok és a bomlasztó romlottság miatt. A XVI. századi protestáns reformáció kialakulásához vezetett, hogy az egyház nem volt hajlandó reformokat végrehajtani. A reformáció sikere nagy csorbát ejtett a római egyház tekintélyére és befolyására. Az ellenreformációval a pápák folytatták a véres kázzel, hogy szétzúzza a reformációt, ám fokozottan csatát vesztett a polgári és vallási szabadságot kázzal szemben.

Végül, 1798-ban, vagyis

1260-éval az időszakmérés szerinti 538. év után a Római Katolikus Egyház halálos sebet kapott (v. Jel 13:3).[9] Itáliában Napóleon seregeinek ilyetén győzelmi sorozata nyomán a pápa a francia forradalmi tanács kényelmének kedvéért lett kiszolgáltatva, amely a római vallást a kázzal kibékíthetetlen ellenségnek tekintette. A francia kormányzat utasította Napóleonra, hogy fogassa el az egyházfőt. Parancsára Berthier tábornok bevonult Rómába, és kijelentette, a pápaság politikai uralma véget ért. Foglyul ejtette a pápát, és Franciaországba vitte. Az egyházfő ott halt meg fogságban.[10]

A pápaság megdöntésével

történt az események hosszú láncolata, ami kapcsolatban állt a rendszer fokozatos hanyatlásával. Ez az esemény jelöli a prófétikus időszak, az 1260-ig való végét. Sok protestáns magyarizata szerint ez az esemény a prófécia beteljesedése.[11]

A reformáció

Nemcsak a Szentírás

szószó, hanem a hagyományra építő tanok, az elszakadó irgalmatlan időkben és a pápák nagy részének lelki hanyatlása is azok között a fő tényezők között tartozott, amelyek miatt a nap az illamegyházon belül reformokat követelt.

A tanítások

keresése. A

következőekben azoknak a nem bibliai tanoknak a példáját láthatjuk, amelyek elősegítették a protestáns reformáció fejlődését, és még mindig elvlasztják a protestánsokat a mai katolikusoktól.

1. A földi egyház feje Krisztus

helytartása. E

tanállásai szerint egyedül Róma pápája Krisztus földi helytartója, illetve képviselője, ő az egyház látható feje. Az egyházvezetésre vonatkozó bibliai nézettel (lásd e könyv 11. fejezetét) ellentétben, ez a tan azon a feltevésen alapszik, hogy Krisztus Pátert tette meg az egyház látható fejévé, a pápa pedig Páter utódja.[12]

Az egyház és az

egyházfő csálhatatlansága. A mai egyház tekintélyt és befolyást leginkább a csálhatatlanságot kimondó tan erősítette meg. Az egyház azt állította, hogy sosem vétett a múltban, és a jövőben sem fog. E tanást, amit a Bibliában nem lehet alátámasztani, a következő árvélsre alapozta. Az egyház isteni eredetű, ennél fogva benne rejlő tulajdonsága a csálhatatlanság. Mivel Isten az isteni eredetű egyház által szándékozik minden új embert a Mennybe vezetni, az egyháznak a hit és az erkölcs tanástában tövedhetetlennek kell lennie.[13] Tehát Krisztus megőrzi minden tövedéstől a Szentlélek ereje által.

Ebből az emberek alapvető

bűnösséget (lásd e könyv 7. fejezetét) tagadó logikai követeltést vonták le, amiből az következik, hogy az egyház vezetőjének szintén csálhatatlannak kell lennie.[14] Ilyenformán a katolikus iratokban azt állították, hogy vezetőjük isteni kiváltságokkal rendelkezik.[15]

3. Krisztus

következő főpapi szolgálatainak elhalványulása. Amint nőtt Róma egyházi befolyása, úgy fordult el a hávők figyelme Krisztusnak, mint mennyei főpapunk folyamatos következő munkájára - aminek az ászárvetségi szentlélszolgálatok naponkénti áldozatai voltak az előképei (lásd e könyv 4. és 23. fejezetét) -, és a földi pápára, valamint annak mai vezetőjére irányult. A hávők hitüket a pápákba, papokba, prelátusokba vetették, és nem Krisztustól vették a bűn bocsátást és az árvéls áletet (lásd e könyv 9-10. fejezetét). Ellentétben a minden hávő pápára vonatkozó ászárvetségi tanástal, az ádvélsághoz elengedhetetlenül fontosnak tekintettök a pápák feloldozási szolgálatait.

Krisztus a Mennyben

engesztelő Áldozatának Ördekeit a bűnbűnös hűvők javára fordítja, Ágy vágóeredményben papi szolgálatának tagadását jelentette, hogy az egyház az Árvacsorát a misével váltotta fel. Az Árvacsora szolgálatát Jézus rendelte el halálának emlékére és eljövendő országga előjeleként (Iáisd e káinyv 15. fejezetét). Ettől eltörően a katolikus egyház azt vallja, hogy a pap (az ember) vörtelen Áldozatát mutatja be Krisztust Istennek, és ez az Áldozás. Ágy tartották, hogy mivel Krisztus Ájbál megáldoztatik, mint ahogy megáldoztatott a Golgotán, a mise Által rendkívüli kegyelemben részesülnek a hűvők és az elhunytak.[16]

Tárgyak veszítették el

annak Áldásait, hogy kázzetlenül juthatunk kázzbenjárnk, Jézus Krisztus el, hiszen a Szent-Ársban járhatatlanok voltak, csak a papság Által vágózt misét ismerték. Ezért el is halványult ez az Ágáret és hűvös sz: âžĴjárnunk az Árt bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítéségül" (Zsid 4:16).

4. Az Ördekszerző já

cselekedetek. Az

ÁjszÁvetsÁg tanításának (Iáisd e káinyv 9-10. fejezetét) ellentmond az elterjedt nézet, hogy az ember já cselekedeteivel az ÁdvÁssÁghez lÁfontossÁgÁ Ördekre tehet szert, és nem a hit menti meg. A katolikus egyház azt tanította, hogy a bűnÁs szvÁbe Árasztott kegyelem eredményeképpen megmutatkoz já cselekedetek Ördekszerző tetteknek minősülnek, amelyek szerint az ember jogosan tarthat igÁnyt az ÁdvÁssÁgre. Sőt, az ember a saját ÁdvÁssÁgÁhoz szÁksÁges já cselekedetkÁl mág tábbet is tehet, amivel mág kÁlÁn Árdemeket gyűjthet. Ez volt a helyzet a szentek esetében. E kÁlÁn Árdemeket hasznÁlhatták fel mások javára. Az egyház azt tartotta, hogy a hűvek a szvÁkbe adott igazÁig alapján ÁdvÁzzÁlnek, s a já cselekedetek fontos szerepet játszanak az ember megigazulásában.

Az Ördekszerző

cselekedetek fontos szerephez jutottak a tisztÁ-tÁtűz tanában is, amely azt tanítja, hogy akik nem tákÁletesen tiszták, azoknak el kell szenvedniük a megtisztulást, a bűntetteik miatti Ájtméleti bÁntetÁst a tisztÁ-tÁtűzben, és csak azután lehet résÁk a Menny ÁrÁmeiben. Az Álő hűvők imÁjkkal és já cselekedeteikkel megrÁvidÁ-thetik a tisztÁ-tÁtűzben levők szenvedÁsÁnek idejét és erőssÁgÁt.

5. A vezeklÁs és a jávÁtÁtel tana. A vezeklÁs az a szentsÁg, ami Által a keresztÁnyek keresztÁgÁk után az elkÁvetett bűneikre bűnbocsÁjnatot kapnak. BűnbocsÁjnatot a pap feloldozÁsa után nyernek, de előtte a keresztÁnyeknek meg kell vizsgÁlniuk lelkiismeretÁket, meg kell bÁnniuk bűnÁket, és meg kell fogadniuk, hogy tábbÁ nem vÁtkeznek Isten ellen. Majd megvallják bűneiket a papnak, és vezekelnek, vagyis vÁgrehajtják azt, amit a pap rájuk má.

A vezeklés azonban nem szabad-tja fel teljesen a bűntudást. Mind az életben, mind a tisztátűzben el kell szenvedni az ideiglenes büntetést. Az egyház a büntetés elhárítása végett rendelte el a javítást, mert ezzel a há-vek felszabadulnak a bűntudás miatt ideiglenes büntetés alá, ami még a feloldozás után is rájuk vár. A vezeklés az elő-rt cselekedetek végrehajtása - gyakran az egyháznak befizetett pénz formájában - volt a feltétele a teljes bűnbocsánat elnyerésének, ami mind az élőknek, mind a tisztátűzben levőknek javára szolgált.

A vértanúk, a szentek, az apostolok, de főleg Jézus Krisztus és Mária rendkívüli érdemei lehetővé tették a javítást. Az ő érdemeik az szentek érdemeinek kincsárca" kerütek, ahonnan it lehetett utalni azoknak a há-vőknek, akiknek számlája veszteséges. E kincsár kulcsai a pápájánál, Péter állagosa utánál voltak, és ő szabad-thatta fel az embereket az ideiglenes büntetés alá, hogy hitelt folyósított nekik a kincsárca.[17]

6. A fő hatalom az egyház. Az éveszadok alatt az Államegyház sok pogány hitet, szent napot és jelképet tett magáévá. Ha valaki szét emelt ezek ellen az utálatosságok ellen, a hámai egyház kizárlag magának tulajdon-totta a Biblia magyarzásának jogát. Az egyház, és nem a Biblia lett a legfőbb tekintély (lásd e könyv 1. fejezetét). Az egyház azzal értelt, hogy az isteni igazságnak két forrása van, (1) a Szent-rés és (2) a katolikus hagyomány, amely az egyházatyák á-résaiból, az egyházi zsinatok rendeleteiből, a javítást hagyott hitvallásokból és az egyház szertartásaiból áll. Minden alkalommal, amikor az egyházi tanokat a hagyomány, és nem a Szent-réssal támasztották alá, a hagyomány kapott elsőbbséget. Az egyszerű há-vőknek nem volt joguk magyarzni az Isten által a Szent-résben kinyilatkoztatott tanokat. Erre csak a katolikus egyháznak volt joga.[18]

Ás nap hajnala. A XIV. században John Wycliffe az egyház megújodását követelte, nemcsak Angliában, hanem az egész keresztény világban. Elsőként fordította le a teljes Bibliát angolra, abban az időben, amikor csak kevés páldány volt belőle. A Krisztusba vetett hit általi megújítás és a Szent-rés kizárlagos csálhatatlanságjáról szóló tan-tájsai kápezték a protestáns reformáció alapját. A reformáció hajnalcsillagát azon igyekezett, hogy kiszabad-tsa Krisztus egyházát a pogányság láncaiból, amelyek tudatlanságban tartották a népet. Mozgalmat indított el, amely később egyes embereket és egész népeket szabad-tott ki a vallási tóvtanok karmaiból. Wycliffe á-résai nagy hatást tettek Huszra, Prágai Jeromosra, Lutherre és még sokakra.

Luther Márton szenvedélyes, magával ragadó, megalkuvást nem ismerő személynéggel talán a reformáció legmarkánsabb alakja volt. Mindenki másnál inkább vezette az embereket a Szent-réshez és a hit általi megigazulás evangéliumi igazságához, miközben hevesen kikelt a cselekedetek általi ádváság gondolata ellen.

tekintetét felfelé - az emberi cselekedetéről, a papokról, a vezeklésről - Krisztusra, egyetlen Kézenjárásra - azaz Megvilágításra irányította, amikor kijelentette, hogy a hívőknek nem szabad a Szentírásnál másképp tekinteni elfogadniuk. Elmondta, hogy lehetetlen emberi cselekedetekkel csökkenteni a bűnt, vagy ezek által elkerülni a büntetést. A bűntudást csak az Istenhez való megtérés és a Krisztusba vetett hit mentheti meg. Isten kegyelme ingyen adott ajándékok, ennélfogva nem lehet megvásárolni. Az emberek reményességüknek tehát nem a javukat az alapja, hanem a megfeszített Áldozat-tő kiontott vére.

Mint ahogy egy országoszeti expedíció az Államok között sorban felgyülemlített ártományok alatt kincsre bukkan, a reformációk úgy tárt fel a régi elfeledett tényeket. Ásóból felfedezték az evangélium nagyszerű elvét, a hit által megigazulást, és a jelt lelkesedéssel fogadták Krisztus egyszerű és mindenkorra ártó engesztelő Áldozatát, valamint mindenre kiterjedő kézenjárásra papságot. Megtagadták és elvetettek sok, a Bibliával nem egyező tanítást, mint például a holtakért való kézenjárást, a szentek és a földi maradványaik imádságát, a misét, Mária imádságát, a tisztítást, a vezeklést, a szentelt vizet, a papi cseresznye (nőtlenéget), a zsinatot, az inkvizíciót, az Ártományt, az utolsó kenetet és a hagyományok tekintését.

A protestáns reformátorok szinte egyhangúlag a pápaság rendszerével azonosították a "bűn emberét", a "bűnös titkos bűnt" és a "Dániel kézenjárásból a kis szarvat", amely a Jel 12:6., 14. és 13:5-ben szereplő 1260 év során, valamint a második advent előtt Áldozati Isten népe. [19]

A protestantizmusban alapvetővé vált az a tan, hogy a Biblia, és csakis a Biblia a hit és az erkölcs egyedüli mőtáka. A reformátorok minden emberi hagyományt a Szentírás teljes tekintélye alá rendeltnek tekintettek. Hit dolgában senki - sem a pápa, sem a zsinatok, sem az egyházak, sem a királyok, sem a teológusok - nem uralhatták az ember lelkiismeretét. A keresztény világban Ártóbredni kezdett a szendergésből, és végül sok országban vallásszabadságot hirdettek.

Á

A megakadt reformációk

A keresztény egyház reformációinak nem lett volna szabad befejeződnie a XVI. században. A reformátorok sokat tettek, de nem fedezték fel újra minden olyan igazságot, amelyre a feledés homálya borult a hitehagyás idején. Kivezettek a kereszténységet a teljes sötétségből, de még mindig a homályban maradtak. Megtartották a kézenjárás kori egyház vasmarkának szorítását, amikor eljuttatták a Bibliát a világnak, és a bűnt felállították az evangélium alapjait, ám még fontos igazságot még nem fedeztek fel. Az aljmeréses keresztés, a halhatatlanság, amit Krisztus az igazak feltámaszása ad, a hetedik nap, vagyis a Biblia szombatja és még sok más tény (lásd a kézenjárás 7., 14., 19. és 25. fejezetét) továbbra is a feledés homályában maradt.

A reformátorok utátdai

azonban a reformáció továbbvitele helyett csak megerősítették az addigi véleményeket. Figyelmüket a reformátorok szavaira, véleményekre összpontosították, nem pedig a Szentírásra. Néhányan felfedeztek bizonyítékokat az igazság mellett, de a többség nem volt hajlandó továbbmenni annyira, amit az első reformátorok hittek. Ebből következően a protestáns hit formalizmusá, a rés okozásai sályed, és kegyelettel őriztek olyan tövedéseket, amelyeket inkább félre kellett volna tenniük. A reformáció lánjja lassan-lassan kihányt, mágnem a protestáns gyülekezetek is hideg, formálissá, reformra szorultá viltak.

A reformáció utáni kor

pezsgött a teológiai tevékenységtől, de lelkiileg kevés haladt előre. Frederic

W. Farrar írta, hogy ebben az időszakban éza szabadságot felviltotta a

kéttáts, az egyetemes elveket a szájalmas részletek, az igazságot a

dogmatizmus, a fággetlenséget a hagyomány, a vallást a rendszer. A Szentírás

őltö tisztelete félő az ihlettség holt emléke kerekedett. Az őszinte

igazhitúsé utat engedett a merev dogmatizmusnak, az őltö gondolat a vitáz

dialektikának." [20] Noha éza reformáció szeszete a

rági skolasztika lomjogarít," a protestáns egyházak éz skolaszticizmussal

álltak elő, amelynek pálcája acélbá volt." [21] Robert M. Grant erről az skolaszticizmusrá azt mondta,

hogy éz oppen olyan merev, mint az szes kézápkori teológiai értelmezés volt." [22] A protestánsok ézgyakorlati

örvényes hitvallásai korláti kézá szorították inmagukat." [23]

Viták támadtak. éSoha nem

volt mágn olyan kor, amikor az embereket annyira lekétté volna máisok

tövedéseinek felkutatása, vagy amikor olyan gyalázatos szavakkal illeték volna

egymást." [24] Ágy a já hárből a szavak háborója

lett. éza Szentírás tábbá májr nem a szá-vhez szá, hanem a kritikus értelmezés volt." [25] éza dogma igaz volt, Ájm a

őlet kihányt. A teológiai diadalmaskodott, de a szeretet kialudt." [26]

Á

A maradék

Az 1260 évig tart

hitehagyás és nyomorúság ellenre is maradtak olyan hávők, akik megőrizték az

apostoli egyház tisztaságát. A szárkánynak nem sikerült teljes mártókben

kiirtania a féld szá-náról Isten húses nácót 1798-ra, amikor vóget őrt az

elnyomás 1260 éve. Ellenük tovább folytatta rombolásmunkáját. ézMegharaguvók

az őrt a szárkány az asszonyra - mondta János -, és elméne, hogy hadakozók

egyebekkel az ő magvábbá valákkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és

akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyoságtéle" (Jel 12:17).

Mit jelent a maradék?

Amikor János

leírja a szárkány kézdelmét az asszonnyal és utátdaival, az ézegyebekkel az ő

magvábbá valákkal" (Jel 12:17) kifejezést használja. Ez a kifejezés azt

jelenti, hogy "azok megmaradtak", "azok maradnak" (Jel 12:17). A Biblia úgy festi le a maradékot, mint Isten népének kis csoportját, amely minden baj, háború és hitehagyás kárpótlásaként is hűségesen kitartott Isten mellett. Ez a hűséges maradék volt az a töke, amit Isten felhasználhat az új földi egyházak számára (2Kor 3:6; Ezs 9:14-15; Ámós 10:20-22; Jer 42:2; Ez 6:8; 14:22).

Isten meghagyta a maradéknak, hogy hirdesse dicsőségét, és vezesse az egész világon szét az evangéliumot népét "az őszenteknek hegyére, Jeruzsálembe", "az Sion hegyére" (Ámós 37:31-32; 66:20; v. Jel 14:1). A Szentírás azt mondja az ott szegregáltakról, hogy "Ezek azok, akik kárpótlják a bűnt, valahogy meg" (Jel 14:4).

Jel 12:17 bemutatja az Isten által kiválasztott háborúval szembeálló maradékot, amely Krisztus második eljövetele előtt hűségesen tanáskodott mellette. Mi jellemzi ezt a maradékot?

A maradék jellemzői.

Nem lehet egykönnyen eltávolítani, hogy melyik is a maradék a végidőben. Jelenleg konkrét kifejezésekkel írja le ezt a csoportot. Az 1260 évig tartó 1260 éves utáni tűnt fel, és azok alkotják, akik "az Isten parancsolatainak megőrzői... és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyosságai" (Jel 12:17).

Az a felelősségünk, hogy kárpótljuk Krisztus visszatérése előtt az egész világnak hirdessék Isten utolsó figyelmeztető üzenetét, Jelenések 14. hármadik angyali üzenetét (Jel 14:6-12). Ebben az üzenetben is olvashatunk a maradék bemutatásáról: "Ezek azok, akik megőrzik Isten parancsolatait és Jézus hitét." (Jel 14:12) Vizsgáljuk meg kárpótlásukról, kárpótlásukról és jellemzőikről!

1. Jézus hite. Isten maradék népére jellemző az, hogy hite Jézuséhoz hasonló. Mint Jézus, ők is meggingathatatlanul bízni Istenben és a Szentírásban tekintik a Bibliát. Hiszik, hogy Jézus Krisztus a próféciákban megjelent Messias, Isten Fia, aki eljött, mint a világ Megváltója. Hitük felépül a Biblia minden igazságára - azokat, amelyeket Krisztus hitt és tanított.

Isten maradék népét hirdeti a Krisztusba vetett hit által a végidőben az evangéliumot. Figyelmezteti a világot, hogy eljött Isten utolsó üzenetének számára, és felkészteti az embereket a hamarosan visszatérő Uruk fogadására. Tagjai az egész világon végzik missziójukat, hogy befejezzék az Istentől rájuk bízott bizonyosságtevői munkájukat (Jel 14:6-7; 10:11; Mt 24:14).

2. Isten

parancsolatai. A

Jézusba vetett őszinte hit arra készíteti a maradékot, hogy kímélje az Ásra pldjait. "Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt." (1Jn 2:6) Mivel Jézus betartotta az Atya parancsolatait, űk is engedelmeskedni fognak Isten parancsainak (Jn 15:10).

Tetteiknek szhangban

kell állni szavaikkal, kíméljen az őrt, mert űk a maradék nép, msklben tetteik semmit sem érnek. "Nem minden, aki ezt mondja nekem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az én menyeyi Atyám akaratát" (Mt 7:21) - mondta Jézus. A Krisztust kapott erő lttal betartják Isten minden ká-válmát, beleértve mind a t-z parancsolatot, Isten véltózatlan erkölcsi tlványát (2Mz 20:1-17; Mt 5:17-19; 19:17; Fil 4:13).

3. Jézus

bizonyságtétele. János

meghatározása szerint "Jézus bizonyságtétele a prófétaság lelke" (Jel 19:10). A maradékot Jézus bizonyságtétele vezeti, ami a prófétaság ajándéka lttal jut el hozzjuk.

A Lélek ajándékának az

egyházzal tlván során folyamatosan működnie kell, "m-g eljutunk mindnyájjan az Isten Fiában való hitnek és az ű megismerésnek egységére, őrett főrfiáságra, a Krisztus teljességével őkeskedő kornak mőrtőkre" (Ef 4:13). Ez tehát a maradék egyik fő jellemzője.

Az ilyen prófétai vezetés

teszi a maradékot prófétai néppé, amely prófétai ázenetet hirdet. űrti és tan-tja a prófétai. A kinyilatkoztatott igazság seg-tséggel fejezi be káldetését, kősz-ti fel a világot Krisztus visszatőre (ld e kőnyv 17. fejezet).

Az utolsó időben a

maradék megjelenése. A Biblia arra utal, hogy a maradék nagy lldás után tűnik fel a világg szánpadán (Jel 12:14-17). A prófétai tanulmányozásának ő lendletet adott a francia forradalom világot rengető eseménye, amely az 1260 év végén (1798-ban) a pápa elfogatásához vezetett, valamint a három nagy világgúrbeli jel beteljesedése - amikor a Föld, a Nap, a Hold és a csillagok tanósá-ttják, hogy Krisztus hamarosan visszatő. Szőles kőben elterjedt Jézus kőzeli visszajövetelének váradalma. Az egősz világgon sok keresztőny ismerte fel, hogy eljött "őza végő idő" (Dán 12:4).[27]

A XVIII. sz. második,

valamint a XIX. sz. első felőben beteljesedő bibliai prófétai erőtéljes felekezeti mozgalmat hávtak őletre, amely az adventi remőnyőget áll-totta a

központba. Minden egyházban lehetett találni olyanokat, akik hittek Krisztus
közeli visszatérésében, mindnyájan imádkoztak, dolgoztak, és várják a világ
legnagyobb eseményét.

Az adventi remény az
egykor szoros lelki életet ábrázolta felkeltőket. Sokan összefogtak,
hogy figyelmeztessék a világot: Krisztus hamarosan visszatér. Az adventmozgalom
felekezeti, valóban bibliai mozgalom volt, amely Isten Igáját és az adventi
reményt átjuttatta a központba.

Minél jobban
tanulmányozták a Bibliát, annál jobban meggyőződésük volt, hogy Isten elhívta
a maradékot a keresztény egyház megakadt reformációjának továbbvitelére. Ők
maguk ezért saját gyülekezeteikben a reformáció igazi lelki életnek hiányát,
és azt, hogy nem tanulmányozzák a másod adventkorát, nem észlelnék Jézus
eljelét. A Biblia kutatása során feltártuk, hogy azok a
megpróbáltatások és csalások, amelyeken Isten átvette őket, málysges
lelki, megtisztató és imányt jelentettek számukra. Ez összehozta őket, mint Isten
maradékát azzal az Istentől kapott megbízatással, hogy folytassák az
egháznak oly sok református erőt adó reformációját. Hájjal és aljzattal fogadják
megbízatásukat, rábenedve, hogy nem azért kapták Istentől, mintha kálán
lennének másoknál, hiszen egyedül Krisztus irgalma és hatalma által érhetnek el
bármiféle eredményt is.

Á

A maradék kálidetése

A Jelenések könyvének
prófétái világgos felvilágosítják, hogy mi a maradék kálidetése. Jel 14:6-12
hármás angyali zenei kálzi, hogy a maradék prófétái és a végül az evangélium
igazságát teljes mértékben bemutatja.[28] E három zene adja meg Isten világot a központba
visszatérését
előtt végigjáró sájtani csalás iradatára (Jel 13:3, 8, 14-16). Közvetlenül
Isten utolsó hívása után Krisztus visszatér, hogy elvégezze az aratás munkáját
(Jel 14:14-20).

Á

Az első angyal zene

és az Isten kálzi más angyalt az
Ág központon repélni, akinél volt az újkorok és evangélium, hogy a Föld
lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségek és ágazatnak, és
nyelvnek és népnek, ezt mondva nagy szavakkal: Féljétek az Istent, és néki
adatok dicsőítést; mert eljött az ő tételének árja; és imádjatok azt, aki
teremtette a Mennyt és a Földet, és a tengert és a vizek forrásait." (Jel
14:6-7)

Az első angyal Isten maradék népét jelképezi, amely az Őrreállítás evangéliumot viszi a világnak. Ez az evangélium ugyanannak az Istennek a vételen szeretetéről szóló híjára, amit az Őrreállítás apostolok hirdettek (Zsid 4:2). A maradék nem más evangéliumot hirdet. Tekintettel az Őrtelre, Őrreállítás megerősíti az Őrreállítás evangéliumot, azt, hogy a bűnreállítás hit Őrtal igazulnak meg, Őrreállítás szesének Krisztus igazságában.

Ez az Őrreállítás bűnreállításna szállítás-tja fel a világot. Mindenkit figyelmeztet, hogy "Érteljes", azaz tiszteljük Istent, Őrreállítás "Érteljes" neki, azaz dicsőséget" neki, azaz dicsőséget. Isten ezzel a céllal teremtett bennünket, Őrreállítás mind szavainkkal, mind tetteinkkel dicsőséget adhatunk neki. "Érteljes dicsőséget meg az Őrreállítás Atyám, hogy sok gyámreállítás teremjete." (Jn 15:8)

János megrendeltem, hogy a világot Krisztus visszatérésére felkészítő mozgalom Őrreállítás hangszólyt helyez Isten dicsőségteljes bibliai Őrreállításra. Az Őrreállítás felhívásait az Őrtelünkkel való sáfárkodás szent kérésre vonatkozóan soha nem látott erővel hirdeti. "Érteljes ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma." Nem rendelkezőnk kizárólagos joggal fizikai, lelki Őrreállítás erkölcsi erőnk felett, mert Krisztus a vörrel való veltott meg bennünket a Golgotán. "Érteljes dicsőséget az Őrtel Istent a ti testetekben Őrreállítás lelketekben, amely az Istené." (1Kor 6:19-20) "Érteljes az Őrtel akörreállítás, akörreállítás isztok, akörreállítás cselekedetek, mindent az Isten dicsőségteljesre műveljete." (1Kor 10:31)

Még sőtöröbbsé teszi a felhívást a megtérésre, hogy "Érteljes" az őrtelnek Őrreállításja" (Irtel e körreállítás 23. fejezet). Jel 14:7-ben az Őrtel a görreállítás krreállítás fordítás, ami az Őrtel meghozatalát, Őrreállítás nem az Őrtel határozatát (krreállítás) jelöli. Az Őrtel teljes folyamatára utal, beleértve az emberek veld alí helyezését Isten brrreállítás előtt, az Őrtelről szóló feljegyzések megvizsgálását, a felmentő vagy elrtel határozatot, az Őrreállítás Őrtel adományozását vagy a hallos Őrtel (Irtel Mt 16:27; Rreállítás 6:23; Jel 22:12). Az Őrtel Őrreállításnak Őrreállítás Őrtel hirdet minden hitehagyás felett is (Drtel 7:9-11, 26; Jelenések 17-18).

Az Őrtel Őrreállításnak Őrreállítás kifejezetten arra az időre mutat, amikor a mennyei szentélyben Krisztus, főpapi szolgálatnak utolsó szakaszát, elkezdte Őrtel munkáját (Irtel e körreállítás 23. fejezet).

Ez az Őrreállítás arra is felszólít mindenkit, hogy imádják a Teremtőt. Isten felhívást, hogy imádjuk Őt, ellentétbe kell állítani azzal a felhívással, amely a fenevad Őrreállítás képe imádatára szóló (Jel 13:3, 8, 15). Hamarosan mindenkinek veltasztania kell az igaz Őrreállítás a hamis tisztelet kérésre: Istent az Őrtel szerinti imádják (hit Őrtal megigazulás), vagy a saját feltel (cselekedetek Őrtal)

megigazulás). Ez az 1/4-zenet a negyedik parancsolatra fordítja a figyelmet, mivel elrendeli, hogy "Éimadjátok azt, aki teremtette a Mennyet és a Földet, és a tengert és a vizek forrásait" (Jel 14:7; v. 2Máz 20:11).

A Teremtő igazi imádatára

vezeti az embereket, amelynek része, hogy tartásuk tiszteletben a teremtés emlékének napján - az 7. szombatját, a hetedik napot, amelyet a teremtéskor alapított, majd a 4. parancsolatban megerősített (lásd e könyv 19. fejezetét). Az első angyal 1/4-zenete tehát arra szólít, hogy Krisztust mint Teremtőt és a bibliai szombat Urát állítsuk a világra, és ezzel tartsuk meg az igazi istentisztelet helyét. Ez a jele Isten teremtésének, olyan jel, amelyet a teremtések nagy többsége teljesen figyelmen kívül hagy.

Gondviselősszerű volt,

hogy a figyelmet a teremtő Istenre irányítsa az 1/4-zenet hirdése a teremtésnek éppen azon a pontján kezdődött el, amikor Charles Darwin A fajok eredete (1859) című munkájának kiadása nagy lázot adott a fejlődésben filozófusoknak. Az első angyal 1/4-zenetének hirdése a legerősebb védőbeszéd a fejlődésben elméletek terjedése ellen.

Végezetül, ez a felhívás

utal arra is, hogy Isten szent teremtése, amelyet "Éza bűn embere" (2Thessz 2:3) lájbbal tiport, "bá" tiszteletben részesül. Isten csak akkor dicsőít meg, amikor visszaállítják az igazi istentiszteletet, a hívők pedig Isten országának elvei szerint élnek.

Á

A második angyal 1/4-zenete

"ÉzLeomlott, leomlott

Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznságjának haragborzította adott inni minden pogány népnek." (Jel 14:8)

A teremtés korai

idejétől fogva Babilon az Istennel való szembeállítás jelképezte. Babilon tornya a hitehagyás emlékműve és a lázadás központja volt (1Máz 11:1-9). Lucifer (Sátán) volt a láthatatlan király (Ámos 14:4, 12-14), és úgy tűnik, Babilont akarta eszközöket felhasználni az emberiség uralására szőtt mesteri tervében. Az egész Bibliában Isten városa, Jeruzsálem, valamint Sátán városa, Babilon harca jelképezi a jó és a gonosz közötti harcot.

A kereszténység korai

századaiban, amikor a rómaiak elnyomták mind a zsidókat, mind a keresztényeket, a zsidó és a keresztény irodalom is Babilonnak nevezte Róma városát. [29] Sokan úgy vélik, hogy Páter a Babilon

Ájlnvet hasznÁjltá RÁ³mÁjra vonatkozÁ³an (1Pt 5:13).

A reformÁjciÁ³ Á³ a reformÁjciÁ³ utÁjni korban a legtÁjbb protestÁjns lelki Babilonnak (JelenÁ³sek 17), Isten nÁ³pe ellensÁ³gÁ³nek nevezte a RÁ³mai egyhÁjzat, hitehagyÁjsa Á³ Á³ldÁjzÁ³sei miatt.[30]

A JelenÁ³sek kÁjnyvÁ³ben Babilon a bñnÁjss asszonyra, a parÁjznÁjnk anyjÁjra Á³ szemÁ³rmetlen leÁjnyaira utal (Jel 17:5). Ez jelkÁ³pezi az Ájsszes, hitehagyÁ³vÁj vÁjlt vallÁjisi szervezetet Á³ azok vezetÁ³sÁ³t, de fñkÁ³nt a fenevad Á³ kÁ³pe kÁjzÁjtti erñs, hitehagyÁ³ szÁjvetsÁ³gre vonatkozik, amely a Jel 13:15-17-ben leÁ³rt utolsÁ³ vÁjlsÁjgot idÁ³zi elñ.

A mÁjodik angyal Á³zenete rÁjmutat a babiloni hitehagyÁjs egyetemes termÁ³szetÁ³re, kÁ³nyszerÁ³-tñ erejÁ³re, mivel elmondja: â³zaz ò parÁjznasÁjgÁjnak haragborÁj³ adott inni minden pogÁjny nÁ³pnek". Babilon â³zborá" eretnek tanÁ³-tÁjsait jelkÁ³pezi. Babilon nyomÁjst fog gyakorolni az Ájllamhatalomra, hogy egyetemesen kÁ³nyszerÁ³-tse rÁj mindenkire ha-mis vallÁjisi tanÁ³-tÁjsait Á³ rendelkezősejt.

A â³zparÁjznasÁjg" Babilon Á³ a nÁ³pek - a hitehagyÁ³vÁj lett egyhÁjz Á³ a polgÁjri hatalmak - tiltott kapcsolatÁjt jelkÁ³pezi. Az egyhÁjznak az Ájrral kellene hÁjzassÁjgban Á³lnie, Ájm az az Ájllam tÁjmogatÁjsÁjt keresve, elhagyja hÁjzastÁjrsÁjt, Á³ lelki parÁjznasÁjgot kÁjvet el (vÁj. Ez 16:15; Jak 4:4).

E tÁjrvÁ³nybe Á³tkÁjzñ kapcsolat tragÁ³diÁjhoz vezet. JÁjnos lÁjítja, hogy a FÁjld lakosai â³zmegrÁ³szegedtek" a hamis tanÁ³-tÁjsoktÁ³, Babilon pedig â³zrÁ³szeg vala a szentek vÁ³rÁ³tñl Á³ a JÁ³zus bizonyÁjgtevñinek vÁ³rÁ³tñl", azokÁ³tÁ³, akik nem voltak hajlandÁ³k elfogadni a BibliÁjval ellenkező tanÁ³-tÁjsokat, Á³ nem hajoltak meg a tekintÁ³lye elñtt (Jel 17:2, 6).

Babilon leomlik, mert elutasÁ³-tja az elsñ angyal Á³zenetÁ³t - a Teremtñbe vetett hit Ájltali megigazulÁjs evangÁ³liumÁjt. A RÁ³mai egyhÁjz az elsñ nÁ³hÁjny Á³vszÁjzad sorÁjn hitehagyÁjsba sÁ³llyedt, Ájm sok mai protestÁjns is messze eltÁjvolodott a reformÁjciÁ³ nagyszerű bibliai igazsÁjgÁjtÁ³. A Babilon bukÁjsÁjra vonatkozÁ³ prÁ³fÁ³cia kÁ³ldÁjlnÁjssen azÁjltal teljesedett be, hogy ÁjltalÁjnossÁjgban vÁ³ve a protestantizmus eltÁjvolodott a hit Ájltali megigazulÁjs ÁjlrÁjkkÁ³valÁ³ evangÁ³liumÁjnak tisztasÁjgÁjtÁ³ Á³ egyszerűsÁ³gÁ³tñl, amely egykor oly nagy erñvel hajtotta elñre a reformÁjciÁ³t.

A vÁ³g kÁjzeledtÁ³vel a mÁjodik angyal Á³zenete egyre idñszerűbbÁ³ vÁjlik. VÁ³gsñ beteljesedÁ³se akkor

Mindannyiunk számára

Isten sárkányra vezette a hátsó, kárhoztató Krisztus kárhoztató visszajelzésnek és a vele való találkozási kárhoztató fontosságának felnyitása. "Fussatok ki belőle, én nem, hogy ne legyetek részesek az ő bűnében, és ne kapjatok az ő csapásait; mert az ő bűne az addig hatott, és megemlékezett Isten az ő gonoszait." (Jel 18:4-5)

Á

Lépjegyzet

Á

1.

Á

A tiszta asszonyt kárhoztató ragyogás nap felnyitása (Jel 12:1)
kárhoztató magyarizációk szerint az Árszövetség evangéliumának felnyitást jelképezi, ami erőt és lelki vigaszt adott az öskeresztény egyháznak. A Nap felnyitást visszatérő Hold találás jelképe arra, hogy az "szövetség a keresztre és az eljövendő Messiásra előremutatás jövendőtélésével és szertartásaival az evangélium felnyitást tárja fel. A tizenkét csillagból álló korona az egyház gyökereire utal, amely az "szövetség korában a tizenkét törzsi atyával indult, az Árszövetség korában pedig a tizenkét apostollal folytatódott.

2.

Á

A prófétai idő számításánál használt év- nap elvát már korábban említették Dániel 9 messiási próféciájával kapcsolatban. Lásd e könyv 4. fejezetét.

3.

Â

SDA Bible Commentary, 4. kötet, 835. oldal

4.

Â

A pápa megnevezés a késői latin papa, a késői görög papas, "átya", "szpák", a görög pappas, "átya" szóból ered. A pápa "ma szpáke, a Római Katolikus Egyház feje". (Webster's New Universal Unabridged Dictionary, 2. kiadás) [New York, NY; Simon & Schuster, 1979]

5.

Â

A ppasgot olyan egyhzkormnyzati rendszernt hatrozhatjuk meg, amely a legfelsbb tekintlyt a ppra ruhzza.

6.

Â

Levl, Justinianust Jnos ppnak, idzve Jnos ppa Justinianushoz rt levelben, a Justinianus-fle kdex, I/1, 8. Corpus Juris Civilis, sszelltta Paulus Krueger, 12. kiads) (Berlin, Weidmannsche Verlagsbuchhandlung, 1959), 2. ktet, 11. oldal; The Civil Law, szerkeszt fordt S. P. Scott (Cincinnati, OH; Central Trust Comp., 1932), 12. ktet, 11-13. oldal. V. Justiniani Novellae (Justinian's New Constitutions), 131. New Constitution, 2. fejezet; Corpus Juris Civilis, sszelltta Rudolfus Schoell s Guilelmus Kroll, 7. kiads, 3. ktet, 665. oldal; Civil Law, 17. ktet, 125. oldal. Lsd mg Don Neufeld s Julia Neuffer, szerkesztsben a Seventh-day Adventist Bible Student's Source Book (Washington, D) C.: Review and Herald, 1962), 684-685. oldal

7.

Â

Levél Justinianusnál Konstantinápolyi Epiphániosz pápának,
533. március 26. Justinianus-féle kódex, I/1, 7, Corpus Juris Civilis,
Krueger kiadása, 2. kötet, 8. oldal, idézve: Source Book, 685. oldal

8.

Â

Lásd például "Persecution", Encyclopaedia of Religion and
Ethics, szerkeszti James Hastings, (New York, NY; Charles Scribner's
Sons, 1917), 9. kötet, 749-757. oldal; John Dowling: The History of
Romanism: From the Earliest Corruptions of Christianity to the Present Time,
10. kiadás (New York, NY; Edward Walker, 1846), 237-616. oldal

9.

Â

Ez a csapás nagyban csökkentette a pápaság tekintélyét, de
befolyásának nem vetett véget. Jel 13:3 beszél a halálos seb"
begyűléséről, ami utal a pápaság befolyásának feloldására. Az utolsó
időben a világ legerősebb vallási hatalma lesz.

10.

Â

George Trevor, Rome: From the Fall of the Western Empire (London, The Religious Tract Society, 1868). 439-440. oldal; John Adolphus: The History of France From the Year 1790 to the Peace Concluded at Amiens in 1802 (London: George Kearsley, 1803), 2. kötet, 364-369. oldal. Lásd még Source Book, 701-702. oldal

11.

Â

Leroy E. Froom, The Prophetic Faith of Our Fathers (Washington, D. C., Review and Herald, 1948.), 2. kötet, 765-782. oldal

12.

Â

Peter Geiermann, *The Convert's Catechism of Catholic Doctrine* (St. Louis, MO; B. Herder Book Co., 1957), 27-28. oldal

13.

Â

I. m., 27. oldal

14.

Â

Később a pápai csallhatatlanság tanát arra a feltevésre alapozták, hogy (1) "a csallhatatlanság, mint az isteni egyház tulajdonsága, szákságkóppen a főben jut teljességre"; (2) Pápet csallhatatlan volt a hit és az erkölcs tan-társában, és (3) a pápa Pátertől vette rárakál az isteni egyház sajátosságait. Arra a kávetkeztetésre jutottak, hogy amikor ex cathedra szál, "a pápa a hit és az erkölcs csallhatatlan tan-társja" (Geiermann, oldal). A latin ex cathedra kifejezés szál szerinti jelentése: "a szálból". A pápra vonatkozóan ez a katolikus egyháznak szál hivatalos kijelentéseit jelli.

15.

Â

A pıpasıgra vonatkozı ıllı-tısokrı! Iısd pıldıul Lucius Ferraris, "Papa", 2. cikk. Prompta Bibliotheca (Venice; Gaspar Storti, 1772), 6. kıftet, 25-29. oldal, idızi Source Book, 680. oldal. A pıpasıg sajıt ıllı-tısaival kapcsolatban Iısd pıldıul XIII. Leı pıpa enciklikıja, 1890. januır 10. ıs 1894. jınius 20. The Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII (New York, NY; Benziger Brothers, 1903), 193-194. oldal. Lısd mıg Source Book, 683-684. oldal

16.

Â

Catechism of the Council of Trent for Paris Priests, fordıtotta John A. McHugh ıs Charles J. Callan (New York, NY, Joseph F. Wagner, Inc. 1958. utınnyomıs), 258-259. oldal, Iısd mıg Source Book, 614. oldal.

17.

Â

SDA Bible Commentary, 7. kötet, 478. oldal

18.

Â

Lásd Council of Trent, Session IV (1546. április 8.); idézi: The Creeds of Christendom, szerkeszti Philip Schaff, 6. jav. kiad. (Grand Rapids, MI; Baker 1983), 2. kötet, 79-83. oldal. Lásd még Source Book, 1041-1043. oldal

19.

Â

Froom, Prophetic Faith of our Fathers, 2. kötet, 528-531. oldal

20.

Â

Frederic W. Farrar, History of Interpretation (Grand Rapids, MI; Baker, 1979) 358. oldal

21.

Â

I. m.

22.

Â

Robert M. Grant, A Short History of Interpretation of the Bible (Philadelphia, PA: Fortress Press, 1984) 97. oldal

23.

Â

Famar, 361. oldal

24.

Â

I. m. 363. oldal

25.

Â

Grant, 97. oldal

26.

Â

Famar, 365. oldal

27.

Â

A maradék eredetéről lásd Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, 4. kötet; P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1977)

28.

Â

VÃ¶. Damsteegt: A Theology of Restoration (A centenÃ¡riumi evangÃ©lizÃ¡ciÃ³s konferenciÃ¡jn elÃ³adott anyag, Andrews University, 1974. mÃ¡jus 4.)

29.

Â

LÃ¡sd Midrash Rabbah on Canticles, I. 6, 4; Tertullian: Against Marcion, III, 13; Tertullian: Answer to the Jews, 9.

30.

Â

Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, 2. kÃ¶tet, 531, 787. oldal

31.

Â

SDA Bible Commentary, 7. kötet, 828-831. oldal

32.

Â

A katolikus egyház azt állítja, hogy jogában áll megváltoztatni az istentisztelet napját. K.: Melyik a nyugalomnap? V.: A szombat a nyugalomnap. K.: Miért állunk vasárnapot szombat helyett? V.: Azért állunk vasárnapot szombat helyett, mert a katolikus egyház az ünnepet szombatról vasárnapra tette át." (Geiermann, 50. oldal) Lásd még Source Book, 886. oldal. Ezt a katekizmust X. Pius pápa 1910. január 25-én "az apostoli Áldásban" röszesítette (i. m.)